

om een maximum aan betekenisvolle verandering te halen uit een minimum aan fysieke sprongen. Later neemt een ander mechanisme de bovenhand, dat echter meteen in een machinale assemblage muteert. Een ketting van mechanische loopherhalingen –van de bovenkant van een pols van een rechtopstaande man die mechanisch begint te draaien als de wijzer van een klok, tot de aanzwellende en invallende mond van een liggende vrouw– zet afzonderlijke bewegingen voor elke performer om in intensiteit. De graad van veranderingskracht van de bewegingen verandert de bewegingen zelf. Wat eerst een mechanische ketting was van oorzakelijk onderling afhankelijke kleine bewegingen, wordt nu een niet-unitair machinaal collectief, transversaal verenigd door een groeiende intensiteit.

Er vallen nog veel meer situaties te ontdekken in dit zogenaamde blauwe deel. Relaties tussen lichamen en hun activiteiten die in tegenspraak lijken met bepaalde flows van seksuele begeerte die hierboven als choreografische procedures werden beschreven. Zoals het worstelen, waarbij anatomische rivaliteit zorgt voor duidelijke verschillen tussen worstelbewegingen met iemand van hetzelfde geslacht en met iemand van het andere geslacht, versus textuurfrotie of huid-op-huid penetratie. Of de charmant uitgewerkte voet of 'kont-klets' fetisjen. Zoals ik al zei, er zijn er nog veel meer die misschien ontsnappen aan het analytische oog of de interpretatieve interesse. Maar al deze situaties kunnen benaderd worden vanuit het standpunt van een 'het', of het nu orgiastische, dierlijke, mechanische of machinale configuraties of assemblages zijn. Wat ze produceren is de choreografie van een onpersoonlijke en neutrale seksualiteit, waarbij lust noch aan de performer, noch aan de toeschouwer toebehoort, aangezien die niet begeert om begeerd te worden. De choreografie van de posthumane of niet-organische lust produceert wat Mario Perniola in zijn boek *The Sex Appeal of the Inorganic* aanduidt als een ding dat voelt, het gebied van extreem scherpe gevoeligheid.

Eerder expliciet dan onzegbaar

De onvoorwaardelijke acceptatie van een onbegrensde ruimte die zichtbaar gemaakt wordt door het verdwijnen van de subjecten, personages of privé-personen, wordt abrupt onderbroken door een radicaal andere handeling. Performers doen hun blauwe pakken uit en trekken danskleden aan die de stijl van de jaren 1940 ademen. Ze komen samen als een koor dat een orgasme begint te vocaliseren, onmiddellijk van op het hoogtepunt. Aan elk van de performers, onderverdeeld in groepjes van drie jonge vrouwen en twee jonge mannen, wordt via koptelefoons een vrouwelijk of mannelijk orgasme als 'tekst' gegeven. Hoewel ze erg natuurlijk lijken, worden de geluiden van opbouwend seksueel genot samengesteld uit modulatiegolven, waarbij de mannelijke en vrouwelijke orgasmen niet samenvallen. Of tenminste, niet tot op het einde, nadat we een tweede golf van golven hoorden die het spoor naar een centrale climax bijster raakten.

Dus hier zitten we dan, midden in een eindpunt, het orgasme als de prototype-uiting van zelfbevrediging. Gezichten van de performers, die we voor het eerst te zien krijgen, krijgen nu door middel van exacte reproductie een eigen karakter. Ze volgen hierbij geen uniforme regieaanwijzing, maar worden allemaal beïnvloed, puur

door de inspanning, om met gezichtsuitdrukkingen de vocalisatie te vergemakkelijken.

Orgasme verschijnt als een intermezzo dat het cruciale moment in de performance aangeeft, de aanzet tot een nog veel verrassender handeling: ze beginnen te swingen. Een jive, de jazz dans op bigband muziek, populair in de jaren 1940 en 1950. Alle performers dansen mee in deze energieke, heftige swing, ze wrijven tegen de vloer aan, gooien elkaar hoog in de lucht en vormen zo paartjes, waarbij nummer vijf altijd nieuwe structuren van koppels, trio's of solo's doet ontstaan. De virtuositeit ligt opnieuw niet in de rivaliserende individuele prestaties van de performers, maar in de choreografische compositie van bewegingen en lichamen verwickeld in een maatschappelijke dans. Een dans die geenszins choreografeerd werd om een flow van lust op te wekken. Wat Ingvarsten wel choreografeert is de drijvende en latente kracht van de opbouw van jive. En ze actualiseert deze drijvende kracht in die zin dat ze hier de dans van de maatschappij ensceneert, componeert en kadert.

Nu het blauwe deel zichzelf binnenstebuiten heeft gekeerd, en de jive een blauwe achtergrond krijgt als substituuft voor de blauwe pakken, zouden we de abstracte machine kunnen vervangen door een maatschappelijke machine: de begerende productie van lichamen kan je immers niet los zien van de maatschappelijke productie van kapitaal. De maatschappelijke implicaties van de choreografie die we net zagen zijn echter niet aangegeven of besproken op een manier die toelaat ze kritisch te herkennen. We zouden de voorstelling ideologisch geweld aandoen indien we beweren dat to come de gevestigde waarden van onze westerse maatschappij in vraag stelt. De organisatie van lichamen en beweging in deze voorstelling is enkel en alleen gerelateerd aan de maatschappelijke realiteit door een niet-relatie. Dit maakt de kracht van haar maatschappelijke impact sterker: ze neemt een positie in die niet bekritiseert, niets voorstelt, en ook niets overschrijdt, aangezien ze ook de representatie van seksualiteit overbodig maakt. We kunnen ons misschien afvragen, of niet, hoe anders onze maatschappij eruit zou zien, als we alle verschillende transmigrerende flows van lust onze realiteit zouden laten produceren. De performance maakt er echter geen verplichting van, omdat het weet dat het werkzaam is op een ander niveau van cognitieve en zintuiglijke processen. Het orgasme heeft een spilfunctie, en dit net door het voor en na van een gebeurtenis om te draaien. Hierdoor wordt ook de gewenste organische eenheid van performance ontmanteld. Een veel voorkomend verhaal, een normale gang van zaken wordt doorbroken: een dansfeestje dat ophitst tot lust, tot verlangen naar de seksuele daad, wat uitmondt in het hoogtepunt van een orgasme. De maatschappelijke ceremonie van de begerende blik van de toeschouwer wordt zo teniet gedaan: in plaats van een cognitieve dramaturgie, overheerst hier een dramaturgie van sensatie zonder gevoelens. De choreografie legt de rijkdom van gelede beweging bloot: van beelden via haptische en sonische vlakken naar kinesthetisch genot. *When cannot come out of it undone.*

vertaling Kristien Michiels

CONCEPT Mette Ingvarsten, **ONTWIKKELD EN PERFORMED DOOR** Mette Ingvarsten, Naiara Mendioroz Azkarate, Manon Santkin, Jetta van Dinther en Gabor Varga.

GELUIDSONTWERP Peter Lenaerts **KOSTUUMS** Jennifer Defays,

CO-PRODUCTIE WERKHUISproductiesKunstraadet Denemarken.